

Deu anys en companyia de la nena de la plaça

Pep Iglésias dóna ànima a una escultura en una sèrie fotogràfica que inaugura avui a Les Bernardes de Salt

Una de les imatges que ha còpsat Pep Iglésias de la gent que s'acosta a la nena. Foto: PEP IGLÉSIAS.

Abans i tot que haguessin acabat d'urbanitzar la plaça de la Constitució de Girona, l'abril de 1991 ja hi van plantar la nena, com si a una obra tan freda i ciclòpia li convingués amb urgència algun referent d'escala humana. Fosa en bronze per l'artista madrileny Francisco López inspirant-se en l'única nena que va néixer a la ciutat el mateix dia que es va aprovar la Constitució, havia de simbolitzar els valors triomfals de la societat de la Transició, però aquesta figura pensativa envoltada de formigó més aviat sembla representar la soledat i el tedi. Des de la finestra del seu estudi, amb vistes a la plaça, el fotògraf Pep Iglésias (Girona, 1958) s'hi va familiaritzar des del primer dia, probablement perquè aquella

enorme plataforma a propòsit per a la insolació només cobrava vida en el petit tros que ocupa ella, l'únic on de tant en tant la gent s'hi atura. "A vegades he pensat que aquesta plaça és només la gran llosa que amaga un exèrcit de màquines terribles adormides a sota", diu no pas gaire de broma aquest fotògraf que durant deu anys s'ha dedicat a retratar l'únic habitant d'aquest cementiri de pedra cada cop que hi veia algú a prop. Alguns s'hi asseuen al costat i n'imiten enriolats la posa, d'altres s'hi ajeuen a prendre el sol; els skaters hi pengen a vegades la gorra, els grafiters la fan còmplice dels seus eslògans, els nens se li enfilen a cavall, els adolescents s'hi arremolinen per berenar o petonejar-se, la gent més gran hi porta a passejar el gos. Un dia, algú va deixar-hi al costat una cadira, per si de cas la nena ja en tenia prou de la duresa del seu escaló.

"Vaig començar fent una foto perquè tenia la finestra just davant de l'ordinador on treballava i m'havia cridat l'atenció com la gent es relacionava amb l'escultura, però m'hi vaig aficionar tant, que al final ja tenia la càmera sempre a punt damunt la taula", explica Pep Iglésias, que ha constatat que l'ésser humà és un animal que busca sempre la companyia, encara que sigui la d'una nena de bronze. En deu anys, n'hi van sortir més d'un miler d'imatges, de les quals n'ha seleccionat 148 per a l'exposició Ja en tinc prou, que inaugura avui al migdia (11.30 h) a l'espai contemporani de Les Bernardes de Salt, al costat de la maqueta original de l'escultura. Diari visual d'un decenni de discreta convivència, la sèrie planteja també una proclama ètica a favor de la humanització dels llocs i una explícita queixa davant un món cada cop més intolerable que expressa rabiosament, provocativament, la banda sonora que ha escollit per a les imatges (Ovidi Montllor, Quico Pi de la Serra, Lluís Llach, Nino Rota). "En un moment en què toca comprometre's, perquè ja n'hi ha prou de governs que fan lleis contra la gent, és com si fins i tot aquesta nena volgués aixecar-se i revoltar-se", com la Marianne de la República catalana que l'escultor Pep Admetlla ha dibuixat per acompanyar el projecte.

Publicat a:

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/757098-deu-anys-en-companyia-de-la-nena-de-la-placa.htm?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mecultura&utm_source=rss&utm_medium=mecultura&utm_campaign=rss